

на тогози клетника, въ истото врѣме когато чиновникътъ былъ тамъ, и като изгасилъ свѣщитѣ нападналъ на него и го скастрилъ на кѣсове. Слѣдъ това заповѣдалъ да запалятъ пакъ свѣщитѣ, и като разгледалъ и пригледалъ убитыйтъ виновникъ, падналъ на очитѣ си и благодарилъ Бога. “Въ сумнѣніе бѣхъ, рекълъ тогазы Махмудъ на присѣдящитѣ, че тойзи виновникъ ще да е нѣкой отъ сыноветѣ ми. Ако да го видѣхъ, чадолюбieto ми къмъ него можаше да мя въспрѣ да го не затріѣхъ, за това го и ударихъ въ тъмнинѣхъ, за да побѣдѣхъ страстьта на сърдцето си. Сега като виждамъ че страхътъ ми былъ напразно, благодарѣхъ Бога че мя отмѣни отъ таквѣзи жъртвѣхъ.»

Іосифъ 2-й.

Като ся расхождалъ единъ день самичкѣ по улицитѣ изъ Віеннѣ, прѣсловутыйтъ императоръ австрійскый Іосифъ 2-й, облеченъ въ частны дрехы, срѣшналъ едно момиче, което носяло на рѣцѣ единъ вързопъ дрехы и вървѣло въ